

Казки про мудрість

Про бідного, що за довжок три рази вмир

ПРО БІДНОГО, ЩО ЗА ДОВЖОК ТРИ РАЗИ ВМИРАВ

Був бідний хлоп, і позичив у багатого гроші. І прийшов час, коли пришилося ті гроші віддавати. Каже бідний одного дня до жінки: - Я помру завтра, і як прийде той багатий за своїми грошми, то скажеш, що я вмер - і він ті гроші тобі подарує. І так вони зробили. Прийшов той за своїми грошми, а той лежить мертвий, то він взяв, сірника запалив і приклав тому до носа. Горить сірник, горить і зачинає пекти его в ніс. Той не витримав і встав. А той кажє ему: - Ви нині мусіли мені гроші віддати, а ви буцімто вмерли. То віддавайте мені мої гроші! Але дав знову ему термін, щоб гроші віддати. То вже пройшов той термін, і той бідний знову кажє до жінки: - Я йду в ліс, буду рубати дрова, і ніби заб'юся. А ти прийдеш, рискалем яму викопаєш, і гіляками закидаєш. Приходить той за грішми, а жінка ему, плачучи, розказала, що сталося. А той пішов, і запалив ті гіляки на нім. Як его припекло, він встав і почав утікати. А той его злапав і кажє ему: - Ви ніби вмерли, а ви живі! Віддайте мені гроші. І знову дав ему термін. І той термін вийшов. Знову кажє той довжник до жінки: - Возьми мене жінко в труну, і занеси на цвинтар і там мене поховаєш, а в ночі прийдеш і мене достанеш. Але священика і дяка не було дома, і его не поховали, а поставили в церкві. А той, який хотів свої гроші забрати, коли церкву закривали, сховався, виліз на хори і чекає, що буде далі. Аж тут хтось добирається в церкву через підлогу, і влізли до церкви сім злодіїв, і принесли багато грошей і золоту шаблю. А оден скинув шапку, і зачав ті гроші міряти і ділити. А оден кажє: - А кому припаде тая шабля? А другий: - Тому, який одразу того мертвого з труною перетне. Той в труні перелякався, став кричати: - Вставайте всі мертві, будемо живих дерли! А той другий з хорів кричить: - Вже встаємо! А ті злодії перелякалися і повтікали, а гроші і шаблю залишили. Зліз той з хорів, відкрив труну і випустив свого боржника. І починають ділити тоті гроші, що розбійники залишили: "То тобі шапка, а то мені шапка, то тобі шабля, а мені шапка..." А ті розбійники відбігли від церкви, стали та й думають. Шкода їм ті гроші. І вирішили вернутися за грошми. Вернулися, стали під церквою і слухають, що там робиться. І як вчули, що ті діляться по грошеви, а двом не стало, то один взяв шаблю, а другий шапку, подумали що їх там, тих мертвих, дуже багато, ті зі страху втекли в світ і більше не верталися. А ті два стали великими багачами. І казці кінець. Записано Осипом Роздольським у с.Боратин (сучасної Львівської обл.), від Луцька Кравчука, в 1894 році. Стиль запису збережено.